ALBĂ-CA-ZĂPADA

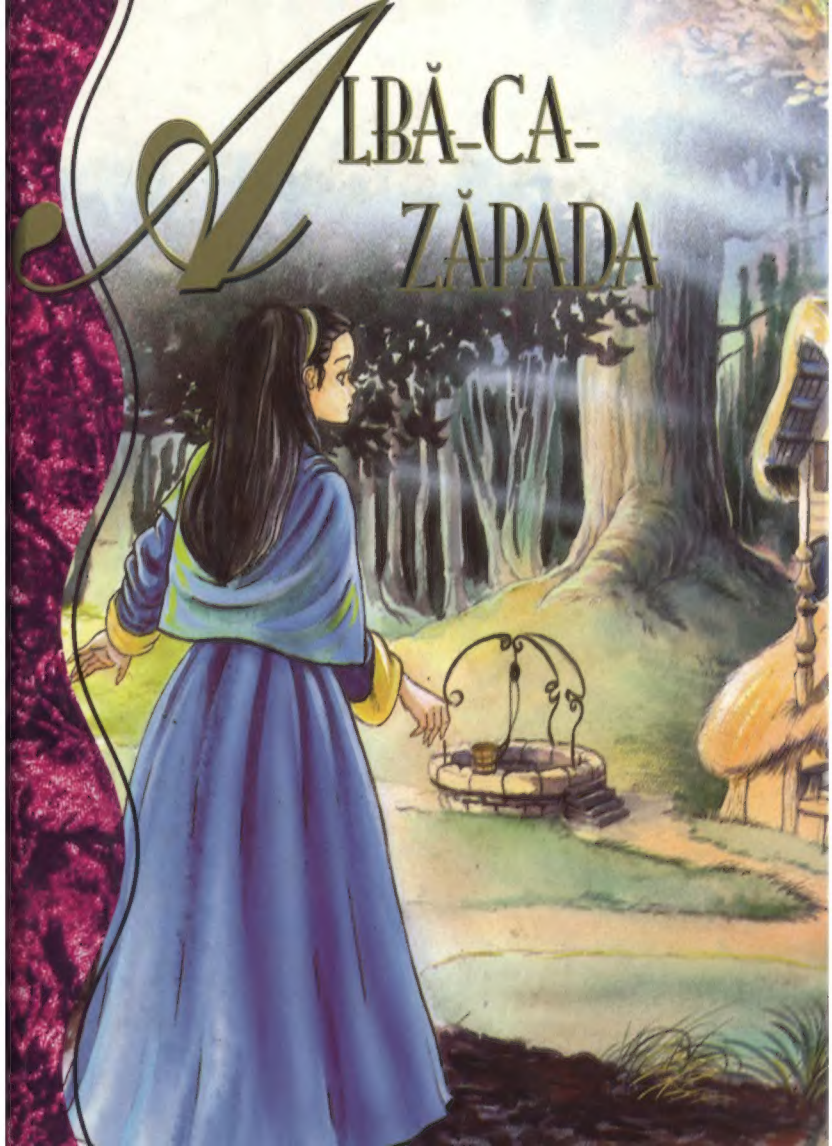

Design grafic şi ilustraţii : Zapp
Adaptarea basmelor : Robyn Bryant
Traducerea : Ileana Nereuţă
© 1997 Ovale Publications Inc.
278 Queen Street
Montreal, Canada H3C 2N8
Tipărit în China
Printed in China

ALBĂ-CA-ZĂPADA

OVALE

A fost odată o preafrumoasă regină. Şi într-o bună zi, pe când cosea ea la fereastră, regina se înţepă cu acul în deget. O picătură de sânge căzu pe zăpada adunată pe pervazul negru al ferestrei.

Roşul sângelui înflăcăra atât de frumos albul zăpezii, încât regina spuse suspinând : „Ce n-aş da să am un copilaş cu pielea albă ca zăpada, cu buzele roşii ca sângele şi cu părul negru ca abanosul!“

La scurt timp, regina aduse pe lume o fetiță cu pielea albă ca zăpada, cu buzele roşii ca sângele şi cu părul negru ca abanosul, care primi numele Albă-ca-Zăpada.

Din nefericire, la scurt timp după naşterea copilului, regina muri. Nu trecu mult şi regele îşi luă altă nevastă. Noua regină pe cât era de frumoasă, pe atât era de haină la suflet. Nici că-i păsa de micuța Albă-ca-Zăpada.

Regina îşi petrecea mai tot timpul privindu-şi chipul într-o oglindă fermecată căreia, în fiecare zi, îi punea aceeaşi întrebare :

— Oglindă, oglinjoară, spune-mi cine-i mai frumoasă-n țară?

Şi oglinda îi răspundea întotdeauna :

— Regina mea, tu eşti cea mai frumoasă-n țara ta.

Acest răspuns o făcea fericită pe regină până a doua zi, când din nou îşi întreba oglinda. Mai presus de orice, regina se temea ca nu cumva altcineva să o întreacă-n frumusețe.

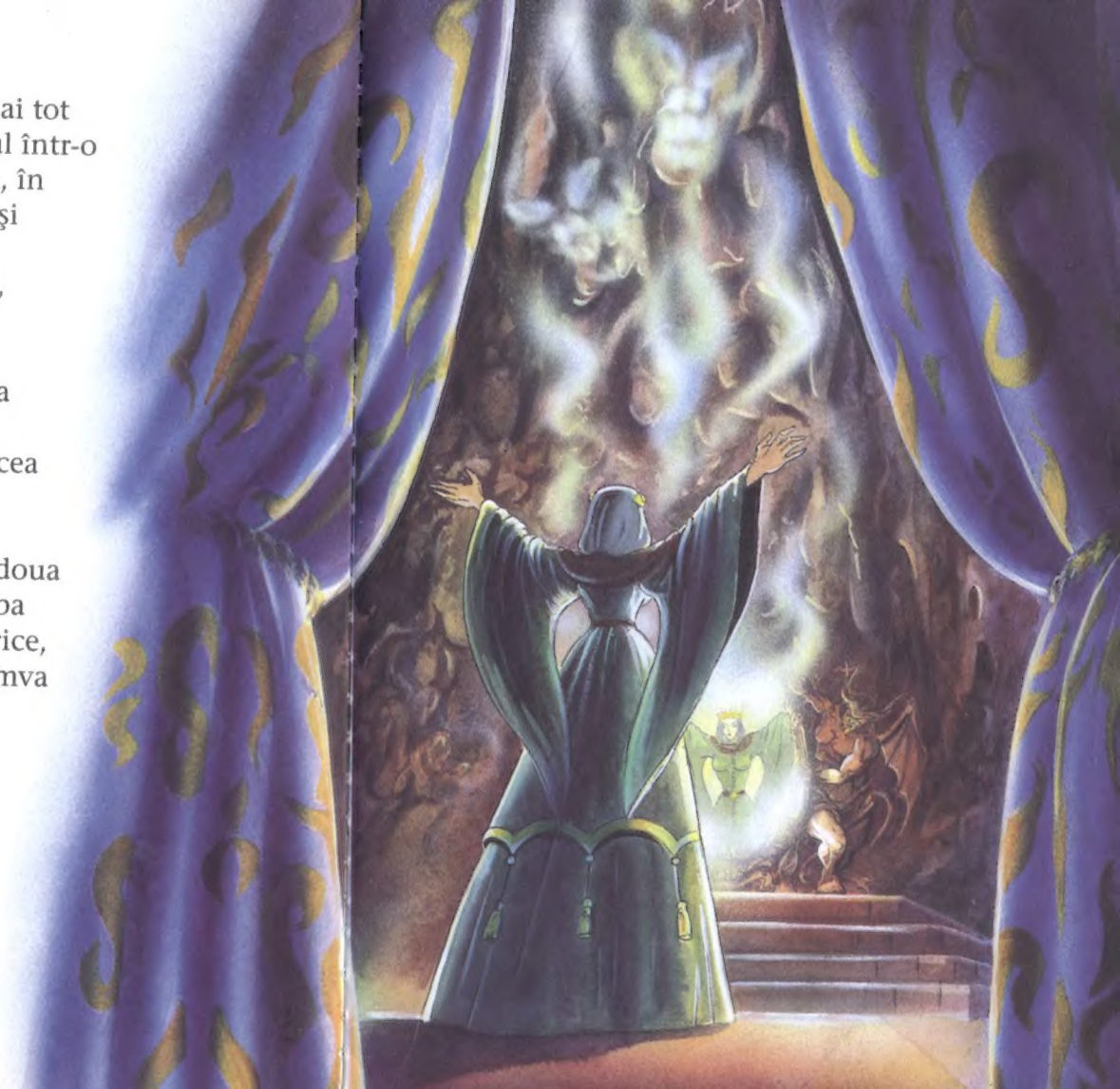

Între timp, Albă-ca-Zăpada creştea şi se făcea tot mai frumoasă. Într-o zi, regina îşi întrebă, ca de obicei, oglinda fermecată :

— Oglindă, oglinjoară, spune-mi cine-i mai frumoasă-n ţară?

De astă dată însă oglinda îi răspunse :

— Albă-ca-Zăpada a crescut şi e cea mai frumoasă din ţinut.

Auzind aceste vorbe, regina se înfurie peste măsură. Fără zăbavă, începu să pună la cale cum să se descotorosească de biata fată.

În cele din urmă, trimise în taină după unul din vânătorii curții.

— Să o duci pe Albă-ca-Zăpada undeva departe de aici, ca să nu mai aud nicicând pomenindu-se de ea, porunci regina.

Vânătorul o duse pe Albă-ca-Zăpada în adâncul codrului, departe de castel şi o părăsi acolo. Înfricoşată, sărmana izbucni în lacrimi. Dar după un timp se linişti şi hotărî să caute un adăpost unde să petreacă noaptea în siguranță.

Albă-ca-Zăpada rătăci prin pădure până ce ajunse la o căsuță. Bătu la ușă dar nu-i răspunse nimeni și atunci intră. Înăuntru găsi o masă pe care erau așezate șapte farfurioare și șapte tacâmuri. La etaj se aflau rânduite șapte pătucuri.

Albă-ca-Zăpada era flămândă şi obosită. Mâncă puţin, apoi se întinse într-unul din pătucuri şi adormi.

La căderea nopţii, cei şapte pitici, stăpânii căsuţei, se întoarseră acasă şi o găsiră pe Albă-ca-Zăpada dormind. Arăta atât de frumoasă şi de blândă, încât nu-i lăsă inima să o trezească.

A doua zi de dimineaţă, cei şapte pitici ascultară povestea Albei-ca-Zăpada.

— Vei fi în siguranţă dacă rămâi aici cu noi, spuseră ei.

Înainte de a pleca la muncă, piticii o sfătuiră pe Albă-ca-Zăpada să fie prevăzătoare şi să nu deschidă nimănui.

— Regina e tare vicleană, îi spuseră ei.

Întrebându-şi oglinda, maştera nu întârzie să afle că Albă-ca-Zăpada găsise adăpost în căsuţa celor şapte pitici.

Atunci urzi un plan ca să scape de sărmana fată o dată pentru totdeauna. Se îmbrăcă deci în straie ponosite şi se îndreptă spre casa piticilor.

— Am mere frumoase de vânzare, îi spuse ea Albei-ca-Zăpada.

Merele erau atât de ademenitoare, încât Albă-ca-Zăpada se lăsă ispitită şi luă unul.

Dar mărul era otrăvit şi, îndată ce luă o muşcătură, Albă-ca-Zăpada se prăbuşi pe podea, fără simţire.

Seara, când piticii se întoarseră acasă, o găsiră pe Albă-ca-Zăpada întinsă pe jos. Cum nu-i simţiră suflarea, o crezură moartă.

Cu inima zdrobită de durere, piticii nu se îndurară să o îngroape. Aşa încât îi făcură un sicriu de cleştar, pe care îl aşezară pe coama dealului.

Zi şi noapte, piticii făceau pe rând de veghe la căpătâiul ei. Anii treceau, iar Albă-ca-Zăpada părea cufundată într-un somn adânc.

Într-o zi, un tânăr prinț ce călărea prin pădure zări sicriul de cleştar în care se odihnea Albă-ca-Zăpada.

Era atât de frumoasă încât, de cum o văzu, prințul pe loc se şi îndrăgosti de ea.

— Lăsați-mă să o iau cu mine la castel, îi rugă el pe cei şapte pitici şi făgăduiesc să veghez asupra ei. N-aş mai putea trăi fără ea, adăugă el.

Înduioşați de asemenea iubire, piticii se învoiră.

Dar în clipa în care slujitorii săltară sicriul de cleştar, bucata de măr sări din gâtlejul fetei, iar Albă-ca-Zăpada deschise ochii.

De cum îl văzu pe tânărul prinț, fata îl îndrăgi pe dată.

La scurt timp, Albă-ca-Zăpada şi prințul făcură nuntă mare şi trăiră fericiți până la adânci bătrâneți.

MICUL MEU SIPET CU *Povesti* DE FRAȚII GRIMM

RAPUNZEL

BROSCOIUL FERMECAT

CROITORAȘUL CEL VITEAZ

ALBĂ-CA-ZĂPADA

RUMPELSTILTSKIN

OVALE